

anden Sag med Holland, Tyskland o. s. v., idet de understøttede de forskellige Konfessioner; men da vi netop ikke gøre det — vi anerkende kun andre Konfessioner, vi understøtte dem ikke — kan jeg ikke stonne rettere, end at der netop som en vis Retfærdighed mod andre religiøse Retninger kunde kræves en større Kummelighed i Folketirken, end der for Tiden findes. Og for saa vidt det var Tilfældet, vilde det ærede Medlems Betragtning ogsaa falde sammen dermed.

Hvad iøvrigt angaar Sogne- og Menighedsgrænsen, da er det ærede Medlems Synsmaade med Hensyn til dette Forhold for saa vidt ikke fremmed her i Salen. Vi have tidt udtalt, at ligesom det var uøstelig, at Stolopengene til en vis Grad skulde følge Stolebørnene til Friskolen, saaledes skulde ogsaa Tiende og Offer følge Fripræsten. Det sidste sker jo nu for Sognebaandsløvers Vedkommende til en vis Grad. Tanken er for os slet ikke ny. Jeg kan altsaa slet ikke stonne rettere, end at hvad det ærede Medlem har fremsat baade af nyt og gammelt, er noget, man vist meget vel vil stænte. Overvejelse. Religiøse Forhold er overhovedet af den Slags Ting, som man ikke kan debattere; man maa tage dem under nøje Overvejelse og se dem under Belysning af Tilstanden paa den Tid, da man har dem til Overvejelse. Jeg er kun i Tvivl om, hvor vidt det ærede Medlem har Ret i, at noget saadant skal gøres, som efter min Mening ligger fjærrt fra et saadant Lovforslag, forinden vi søge at gennemføre denne Lov som en Slags Forbedring af det nuværende. Jeg ser ikke, at Gennemførelsen af en Lov som denne kan være nogen Hindring for, at det ærede Medlems fri Udvikling af vore kirkelige Forhold kan gennemføres. Tværtimod, jeg mener, at det Skridt, der her foreslaas, fremkalder en Tilstand i Landet, som lettere bringer til at gaa et Skridt videre i den af det ærede Medlem antydede Retning. Jeg taler kun om Retningen, for saa vidt den gaar ud paa større Frihed og Kummelighed indenfor Folketirken. Vi have tidligere drøftet det Spørgsmaal, og det ærede Medlem maa tro, at der skal andre Lovforslag til, ja maaste en hel Række, hvis han skal saa sine Ideer fremmede, om end kun delvis, for at saa større Frihed og Kummelighed indenfor Folketirken. Der skal andre Forslag til, som ganske vist kunne overvejes ved Siden af dette, og som jeg ikke tror, at dette Forslag eller at Arbejdet paa dette Forslags Fremme vil lægge nogen væsentlig Hindring i Vejen for. Jeg vil forøvrigt i den Henseende stille mig frit, for saa vidt jeg faar Andel i Overvejselsen af denne Sags

Fremme, som jeg har været med til at indbringe. Jeg vil stille mig frit med Hensyn til mulige Forbedringer af dette Lovforslag, og jeg tror, jeg tør sige dette, ikke blot paa egne, men paa samtlige Medforslagsstilleres Vegne. Jeg har hermed blot villet sige, at det ærede Medlems høflige Henvendelse har ikke fundet nogen Afvisning fra vor Side. Vi ville med Fornøjelse overveje ethvert Bidrag til den heldigst mulige Ordning, den mest demokratiske Ordning af samtlige de Forhold, hvorom vi ville være med til at longive.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (S. Scavenius): Hvad det foreliggende Forslag angaar, kan jeg kun udtale, hvad jeg udtalte i Fjor, at saaledes som Forslaget nu ligger for, maa jeg være en bestemt Modstander af det. Jeg er ikke en bestemt Modstander af den Tanke at give Menighederne en bestemt Indflydelse paa deres Præstevvalg, men saaledes som det ligger for, hvorved det bliver et ubetinget Folkestingsvalgerflertal, der i de forskellige Sogne komme til at vælge deres Præster, maa jeg bestemt udtale, at dertil vil jeg aldrig kunne gaa. Endvidere maa jeg, ligesom i Fjor, udtale, at forinden der for mig kunde være Tale om at fremme en saadan Sag som denne, der griber saa dybt ind i alle kirkelige Forhold, maa jeg først have Spørgsmaalet forelagt for Kirkeraadet. Det ærede Medlem fra Middelfart (Henning Jensen) rettede et Spørgsmaal til mig og mente, at jeg maatte være forpligtet til at besvare det, idet han sagde: „Jeg har paavist gennem Udtalelser af to bekendte Præster, at Folketirkens nuværende Tilstand er forstrækkelig; jeg har her igjennem min Tale paavist een Vej, hvorigjennem denne Tilstand kunde forbedres. Jeg tvivler ikke om, at Ministeren ikke vil gaa den Vej, men saa maa han i alt Fald være forpligtet til at sige, hvad Vej han vil gaa.“ Jeg benægter denne Konklusion; der er ingen Logik i den, thi for at der skulde være det, maatte man først være enig med det ærede Medlem i, at han havde paavist, at Tilstandene i Folketirken vare saa forstrækkelige, som han vilde gøre dem til. Hans Beviser herfor vare to Præsters Udtalelser paa to Møder. Hvad den ene af disse Udtalelser angaar, erkendte det ærede Medlem selv for sit Vedkommende, at han ikke troede, at den var rigtig, og hvad den anden angaar — og denne anden har jeg hørt — er det min Opfattelse, at det ærede Medlem har misforstaaet den. Jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa, da Manden ikke selv er til Stede her, men i alt Fald